

ISSN 0134-2266

9 770134 226003

Linnatüdruk
maal

Tilluke
loomateater

Kuidas Oskar
virgaks sai

Väikesed
sügiskülalised Teeme kiisu

Kurgede lahkumine

HELI ILLIPE-SOOTAK

RABASERVAS TÖMBETUULES
KURED SALKA KOONDUVAD,
VAENUKASE LEHESAJUS
RÄNNURITTA JOONDUVAD.

KODUSOOST ON MINNA RASKE,
TALVEKS JÄÄDA KA EI SAA,
RABASERV JA VAENUKASED
JÄÄVAD KURGI LEINAMA.

KUREKOLMNURK LÕUNA SUUNDUB,
RAJAVIIDAKS LINNUTEE.
KURJAD ILMAD KANNUL RUTTAB
KURVALT KRUUTAV KUREKEE.

Kuidas käsi käib?

HENNO KÄO

TÕESTI HÄSTI KÄIB MU KÄSI,
NAGU OLEKS JALAD ALL.
VEHIB KÄIA EGA VÄSI
KÕRGE SINITAEVA ALL.

VÄSIMATULT MÕÖDA RADA
KÄSI KÄIB JA VILET LÖÖB.
JÄÄB VAID ÜLE MÕISTATADA,
MILLAL PUHKAB, MILLAL SÖÖB.

KÕMBIN KAASA SALAMISI,
MIND MU KÄEKÄIK HUVITAB.
TAHAKS TEADA, KUIDAS KÄSI
TALVITUB VÕI SUVITAB.

Mari marinaad

ANDRUS NORAK

MARJULE LÄKS VÄIKE MARI.
MARJU OLI TERVE KARI,
MAGUSAID JA PUNASEID
MARI MUUDKUI MAITSES NEID.

PALJU OLI MARJULISI,
MARI OLI PISI, PISI.
TA EI PANNUD MARJU KORVI,
ANDIS MARJADELE KORVI.

EMA KÜSIS: "MIS SA SAID?"
MARI KORVI NÄITAS VAID.
"KUS ON MARJAD?" KÜSIS EMA,
TEISTEL KORVITÄIED KENAD.

MARI KAUA MÖTLES, VAAGIS,
ÜTLES – TEGIN MARINAADI.

Illustreerinud PIRET MILDEBERG

ANDRUS NORAK
Maru on maru

KUI ON MARU, SIIS ON MARU,
SELLEST SAAN MA HÄSTI ARU.
AKNAST VAADATA ON PÕNEV,
TORM KUI MURRAB PUDEST MÕNE.

SIIS, KUI ON TORNAADO ÕUES,
VÄGA SUUR ON HIRM MU PÕUES.
KUI ON ÕUES HURRIKAN,
JOOKSEN MINEMA KUI SAAN.

KUI ON ÕUES VESIPÜKS,
PÜÜAN OLLA JULGEPÜKS.
KOGUN JULGUST – LÄHEN ÕUE,
SEISAN KESET VIHMA, KÕUE.

SIIS SAAN JÄLLE SELLEST ARU,
KÕIGE MARUDAM ON MARU.

TORMI TUUL

MARU ANDRUS

ANDRUS NORAK
Mäger

NÄGIN METSAS ÜHTE MÄGE,
AGA MÄGI OLI PURU.
MÕTLESIN, KEL KÜLL ON VÄGE,
TEHA MÄKKE URUD?

AGA URUS KESET MÄGE
ELAS LOOMAPERE.
PEREKONNANIMEKS MÄGER.
TAHTSIN ÕELDA TERE.

AGA TA EI TEINUD VÄLJA
MINU TERESOOVIST,
TA EI TULNUD URUST VÄLJA,
ISEGI EI PROOVIND.

MÕTLESIN, ET VAHEST NÄKKAB,
HÜÜDSIN URU SUUST,
AGA MÄGER MÄNGIS MÄKRA
EGA HOOLIND MUST.

OLIN SOLVUND SELLE PEALE,
ISTU PEALE URUS.
MÕTLESIN, ET EI KÄI PEALE,
ROHKEM MA EI NURU...

PIRRUS 2'2

TILLUKELOOMATEATER

SEAMAJA

AINO PERVIK rahvaluule ainetel

JUTUSTAJA: Suvi oli mööda minemas, talv oli kätte tulemas. Seal ja hundil olid mõlemal talveplaanid tehtud, mismoodi pakane üle elada. Otsustasid kumbki ehitada endale maja.

SIGA: Ma teen kivist kivimaja! Kivimaja on tugev ja vastupidav, pojapojalgi veel soe tuba! Rööh-öh, kivi kivi peale! Röh-höh-höh, kivi kivi peale! (Sikutab kive tõsta) Kui tahad korralikku maja, ei tohi vaeva karta!

HUNT: Ma teen jääst jäämaja! Jäämaja on kerge ja kena, jäämaja laseb valgust läbi! Lups-lups jääkuubik! Lups-lups, libe jää! (Libistab jääkuubikuid üksteise otsa) Ei ole siin muud vaeva kui korra sabaga lüüa!

JUTUSTAJA: Ja majad saidki valmis. Tuli talv oma pakasega. Siga tõi väljast puid, pani ahju küdema. Hunt samuti.

SIGA: Põle, põle, tulekene, anna sooja ahjukene! Oh kui mõnus, tuba korraga sooja täis!

HUNT: Põle, põle, tulekene, anna sooja ahjukene! Noh, mis nali see on? Tuba äkki vett täis! Kõik mu ilus jäämaja sulab, igalt poolt sulab!

JUTUSTAJA: Ja sulaski hundi jäämaja sootumaks ära. Hunt oli kange külma käes lageda taeva all. Läks naabrimehe ukse taha.

HUNT: Kopp-kopp, notsuke! Hunduke on ukse taga, lase mul ninaotsa soojendada!

SIGA: Ei või lasta, kargad sisse, hammustad mul kõrvad ära!

HUNT: (tasakesi) Vaat kus siga! (valjusti) Ei ma karga midagi, notsuke!

SIGA: Noh, kui ainult ninaots. Ma lükkan siis ukse praokile.

HUNT: Aituma, notsukene! Hundukesel jalad külmetavad, lase jalakesed ka sooja!

SIGA: Ei ma lase, sa kargad sisse, sööd mul silmad peast!

HUNT: (tasakesi) On alles siga! (valjusti) Ei ma karga ühti, notsuke!

SIGA: Noh, kui ainult jalakesed! Ma teen siis ukse poolest saadik lahti.

HUNT: Aituma, notsukene. Hundukesel saba kah külma käes, lase saba sooja!

SIGA: Ei lase, sa kargad sisse, pistad mu tervenisti nahka!

HUNT: (tasakesi) Igavene siga! (valjusti) Ei ma karga midagi, kallis notsu! Ei karanud ninaotsaga, ei karanud jalakestega, ei ma karga saba ka mitte!

SIGA: Olgu siis peale! Ma lükkan ukse pärani lahti. Aga vaata, et sa mul tuppa ei karga!

HUNT: Mis mul enam karata, vana siga, ma olengi toas.

SIGA: (ehmatab ära) Appikene! Hunt majas! (jookseb minema)

HUNT: (naerab) Hähhähähää! Kivimaja käes, ainult praad pani plehku.

JUTUSTAJA: Siga jooksis murega abimeest otsima. Abimees õpetas:

ABIMEES: Sa võta aia äärest toigas. Mine koju, käi kolm korda ümber maja, tao aga toikaga vastu majanurki ja ise kisenda koleda häälega: Kui murdsime muud hundid, murrame ka selle hundi!

JUTUSTAJA: Siga võttis abimehe nõu kuulda ja tegi nagu õpetatud.

SIGA: (märatseb ümber maja) Ruik-ruik! Röhh-röhh! Kui murdsime muud hundid, murrame ka selle hundi! Röhh-röhh, röhh-röhh, ru-iik!

HUNT: (tõmbab end kokkunult kõssi) Vaata siga! On endale kümme metskulti appi toonud! Ega need ei saa ju heast naljast mõhkugi aru!

Niuks-niuks! Parem tõmban saba jalge vahele ja teen sääred! (jookseb minema) Niuks-niuks-niuks!

SIGA: (imestab isegi, kui hästi tal hundi ehmatamine välja tuli) Ossa põssa, ossa põssa, küll ma olen kange mees, võsaviilem liduski hirmuga võssa tagasi! Ruik-ruik-ruik! No olen ma alles äge siga! No olen ma aga peenike põssa! Ja kui kindel maja mul on! Röhh-röhh! Pöhh-pöhh!

HENNO KÄO LÕOKE JA KONN

Peale kõige muu oli Vanaõelus ka hirmus suur kelkija. Muidugi tuli see kadedusest. Vanaisa tegi ju kogu aeg väga häid asju ja lõi ilusaid olendeid, tema aga ei saanud õieti millegagi hakkama. Või kui sai, siis ainult pahandustega. Ja tõttõelda ei kukkunud needki alati just kõige uhkemad välja. Nüüd kargles Vanaõelus juba mitmendat päeva Vanaisa ümber ja muudkui kiitles, kui vägev ja andekas looja ta ikka tegelikult on. Et kui ta ainult tahaks ja viitsiks, saaks ta hakkama vähemalt sada korda ilusamate hingelistega. Et tegelikult peaksid nad kogu loomise au kahe peale ära jagama. Kuid mitte võrdset pooleks. Ikka nii, et tema saaks kolmveerandi ja Vanaisa peaks leppima veerandiga.

No kaua sa sihukst plära kuulad! Tüdinult võttis Vanaisa maast peotäie mulda ja viskas õhku. Kõrgel sinitaeva all sai sellest lõokene, kes kohe oma sillerdava laulu lahti lõi. Maailm oli jälle natuke ilusam.

Ega siis Vanaõelus tahtnud kehvem olla. Temagi haaras maast mulda ja viskas õhku. See peotäis ei lennanud aga kuigi kõrgele. Ja kui see maha tagasi potsatas, sai sellest kärnkonn. Selle peale lõi Vanaõelus käega ja kalpsas minema, kuigi oli tahtnud veel natuke kelkida.

Illustreerinud HENNO KÄO

HELI ILLIPE-SOOTAK
KÄRBSE SUPP

KORD KÄRBSEL VILLAND TOIDUST SAI,
MIS SUURES PAJAS PLIIDIL KEES.
TA TÕMBAS JALGA KUMMIKUD,
KORV NÄPPU, SELGA VIHMAKEEP.

JA LENDAS METSA...

TÄIS KORVIGA TA KOJU TÕTTAS,
JÄI SELJA TAHA METSATUKK.
NÜÜD OLI KÄRBSE SÜDA RAHUL-
KEES POTIS KÄRBSESEENESUPP.

HELI ILLIPE-SOOTAK

KAEVUR MUTT

MUTIL PEAS ON PLASTMASSKIIVER,
KIIVRI KÜLJES LAMP,
MÜTTAB MAA ALL KIBEKIIRELT
KAEVURITEKAMP.
HIIRTELE JA ROTTIDELE
URUSOPPE RAJAB.
TELLIMUSI RIDAMISI
TULEB JUURDE ÜHA,
OHKAB MUTT SIIS ENDAMISI-
KUNDE SOOV ON PÜHA!

NÕUANNE MUSTADEKS
OTT ARDER **PÄEVADEKS**

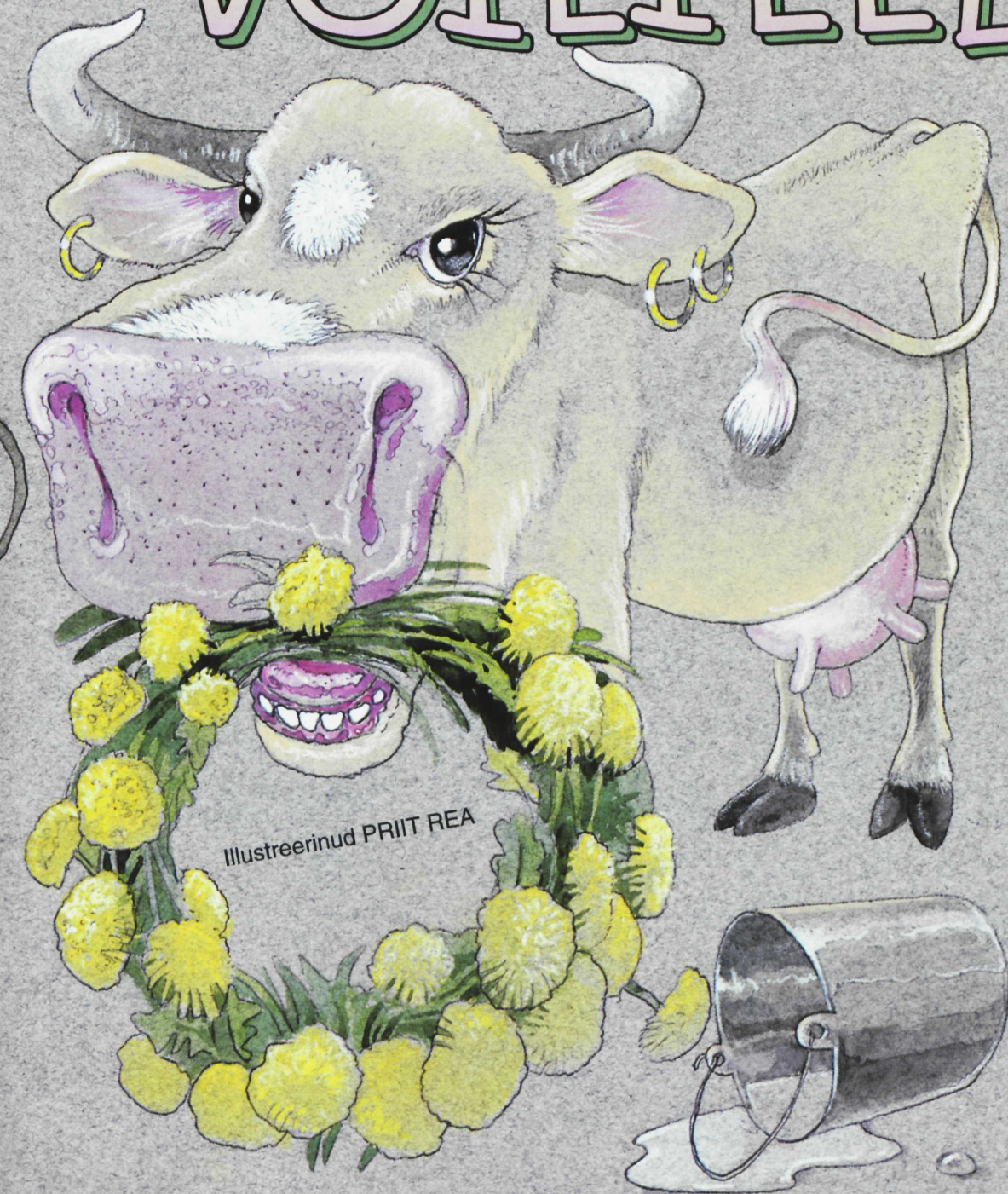
KUI KORD KÄTTE JÕUAB TAAS
REEDE JA 13,
ÄRA KÕNNI SILMAD MAAS.
PEALE SEBRA
SIIRALT SÕBRAKS
PIDADA VÕIB TEINETEIST.

KÄSIKÄES KÄIB ÄMBRISSEGI
ASTUMINE KERGELT.
JA KUI JUBA KUKKUDA,
SIIS ÜHESKOOS JA KÕRGELT.

IRA LEMBER

VÕILILLEKÜBAR

Väike linnatüdruk läks suveks maale vanaema juurde. Seal oli kõik nii huvitav ja veidi teisiti kui linnas. Väike linnatüdruk tahtis ruttu maakombeid tundma õppida ja saigi sellega enam-vähem hakkama. Linnatüdrukule meeldis, kuid lehmad vanaema nähes "amuu" tegid ja vanaema kõneles iga loomaga just nagu hea sõbraga. Linnatüdruk püüdis samuti loomadega sõbraks saada ega läinudki kaua, kui lehmad teda amuuga tervitasid. Kui aga vanaisa kord talle ütles, et kirju lehm lüpsab keefiri ja beež koguni kakaod, pahandas vanaema, et last ei tohi segadusse ajada. Kuid linnatüdruk teadis isegi, et vanaisa tegi lihtsalt nalja.

Linnatüdrukule meeldisid hästi ka maalapsed, kes algul olid ujedad, peagi aga headeks semudeks said. Eriti meeldisid talle naabertalu kaksikud, äravahetamiseni sarnased valgete patsidega tütarlapsed. Ja kui neil ühel päeval sünnipäev oli, kandsid nad päev läbi peas võilillepärga, mida nende ema oli pununud lastele üllatuseks. Nagu murueide tütreid, ütles seepeale linnatüdruku vanaema. Sealt peale hakkas linnatüdruk veelgi rohkem oma sünnipäeva ootama, et endale samasugust pärga saada.

Sünnipäev ei lasknud end kaua oodata, see oli juba järgmisel pühapäeval. Sünnipäevalapse üllatuseks aga oli vanaema talle teinud hoopis võililledest kübara. Kübar sobis nii hästi linnalapsele, et vanaema ütles ta olevat ilusa nagu muinasjutuprintsess. Linnatüdruk vaatas end peeglist ja keerutas rõõmsalt. Ta tahtis oma rõõmu ka sõpradega jagada, kuid kaksikuid polnud kodus. Naabripere oli läinud kirikusse.

Linnatüdruk keksis aasale, kus lehmad talle tuttavlikult vastu muutusid. Ta läks beeži lehma juurde, keda vanaisa kakaolehmaks nimetas, ja küsis: "Kas sulle meeldib minu sünnipäevakübar?"

Lehm noogutas kohe mitu korda järjest oma suure peaga. Ja linnatüdruk kihistas rõõmsalt: "Ma teadsin, et sulle meeldib!"

Siis aga tegi lehm ootamatu liigutuse ja napsas oma suurte hammastega tüdrukul kübara peast. Ja enne kui kohkunud sünnipäevalaps sõnagi öelda sai, sõi ta juba aplalt seda ilusat kübarat, nagu oleks tegemist sünnipäevatoridiga.

VARDAN AJGEKSI
800 aastat tagasi elanud
armeenia kirjanik

Sookurg ja eesel

LINNUD TULID KOKKU JA OTSUSTASID:
"SAAGU MEIE KUNINGAKS SEE, KELLE
HÄÄL ON KÕIGE VÄGEVAM, NII ET ME
KUULEKSIME SEDA KÕIKJALT, KUI SÕDA ON
LAHTI LÄINUD JA TA TAHAB MEID KOKKU KUT-
SUDA."

SEDA KUULDES LENDAS SOOKURG TAEVA
ALLA JA KUKKUS KRUUKSUMA. LINDUDELE
SEE MEELDIS JA NAD VALISIDKI SOOKURE
OMA KUNINGAKS.

EESEL ASTUS LIGI JA ÜTLES:

"KUI TE AITAKSITE MUL TILLEMAKS SAADA, ET
MA SUUDAKSIN TAEVA ALLA TÕUSTA, SIIS TE
ALLES KUULETE, KELLE HÄÄL ON KÕIGE
VÄGEVAM..."

Armeenia keelest tõlkinud ANDRES JAAKSOO

KALJU SAABER

Noorperemees OSKAR

Vanaisa Villem oli Oskarile talu pärandanud, aga noormees ei viitsinud seal suurt midagi ära teha. Kuulas tümpsuvat musa ning saatis ühe päeva teise järele loojakarja. Loomad jäid kõhnaks nagu kärbisepuud, põllud kasvasid maltsa. Metsavargad riisusid talumetsa.

Selles põlistalus, uhke nimega Tammekänd, elas juba palju inimpõlvi majahaldjad soojas ahjualuses. Nad olid Oskari maakodu pärast väga mures. Talu oli hukkamise äärel, sest Oskar ei viitsinud pliitigi kütta, ajas diivani kõrval soojapuhuriga läbi. Mis saab põldudest, pudulojustest, metsast? Kas vana ja väarikas taluhaldjate suguvõsa peab Tammekännu asemel uut ululust otsima?

Tammepäkad – nii neid omade seas kutsuti – panid pead kokku ja siis, ühel hommikul, kõlas musatümpsu asemel:

Kes ei kuule kuke laulu,
kes ei lähe pissile...

Noorperemes Oskari koiduuni oli mokas. Kukeroju pistaks veel patta, aga ... pissile peab ju ikka minema. Oskar käis nohinal seal, kus kuningas jala käib, mõtles veel põnata, ent tema pleierist kostis:

ja taluhaldjad

Kes tööd ei tee, see ei söö,
kes ei söö, see ei joo...

Oskar põrnitses tühja kokakoola pudelit. Piima polnud enam ammu majas.

"Söön ikka, ja priskelt," urises ta, aga köögis vaatasid vastu mustad toidunõud ning hallitanud juustukoored. Ja taas kostis mõnusa musa asemel: Keskhommikul kana muneb, iga lollgi seda teab...

"Keda siin oma kodus lolliks peetakse?" ärritus Oskar. Ja kuna nälg hakkas silmanägemist ära võtma, otsustas noorperemees kanapesad üle vaadata. Poisikesena oli ta seda vanaisa Villemi juures sageli teinud. Ja üllatuseks sai ta mütsitäie mune. "Vaata, kui tubli ma olen!" mõtles Oskar, aga kui ta kavatses pärast vägevast munaröoga uuesti põhku keerata,

kõlas pleierist:

Leiba luusse,
laiskust pepusse...

"See musa hakkab juba ära tüütama, parem vaatan, mis me vana traktor teeb." Aga kui Oskar õues traktori juurde läks, kõlas jälle eitea-kust:

Traktor laisk,
linnupesa korstnas –
peremees laisem veel...

"No nii need asjad meie juures küll ei käi!" läks Oskaril kops üle maksa. Et kiusajatest rahu saada, sõitis ta ära põllule. Ega osanud seejuures ära imestada, et tema muidu tõrkuv raudruun järsku nagu kellavärk töötav. Esimese tusahooaga kündis ta tootaguse söödipõllu viimse siiluni üles. Tegi äärevagudega põllule veel auringi peale. Kunagi oli talle meeldinud vanaisa Villemiga koos kündmas käia. Tänapäeval oli traktoril uhke olla. Tuttav naabrineiugi lehvitas talle.

Oskar oli lõpuks üsna töörap. Aitab naljast, mõtles ta, ning otsustas pärastlõunal teleka ette mõnulema minna. Aga niipea, kui ta mullaste saabastega tuppa marssis, hüüti vastu:

Mees läbi nagu läti raha,
peremees nagu pannkook...

"Pole ma miski kook, olen Tammekännu peremees!" vihastas Oskar. Ja ta pistis pannilt viimase munapudru nahka. No nii, lõpuks võib

ometi kere maha visata, aga kui ta diivanile maandus, tundus talle, et vanaisa Villem on pildil järsku üsna kurja näoga. Samas kuulis ta:

Kell oli kuus lõomata,
siga oli sulus söömata...

"Pagan võtaks, sigudik kah veel..." jahmus Oskar, segas rokka ja söötis seagi ära. Siis vajus ta nagu ront diivanile ning ärateenitud uni tuli. Esimeseks päevaks oli küll.

Oli saabunud päkapike aeg. Ehk tulevad sedaviisi noorperemees Oskarilegi ilusad päevad. Ning tema nähtamatud abilised-utsitajad jäävad kindlasti Tammekännu talu sooja ahjualusesse edasi elama. Põlvest põlve.

Illustreerinud JÜRI MILDEBERG

Pärnjõe Põhikooli lapsed saatsid TÄHEKESELE kimbukese salme sõprusest ja sõpradest. Siin on kaks nendest.

ELU SÕBRATA ON KURB

Sõber olema peab, seda kindlalt tean. Elu sõbrata kurb nagu tühi turg. Sõpra hoidma peab, ka seda kindlalt tean. Sõpra kaitsma peab, ma seda täpselt tean.

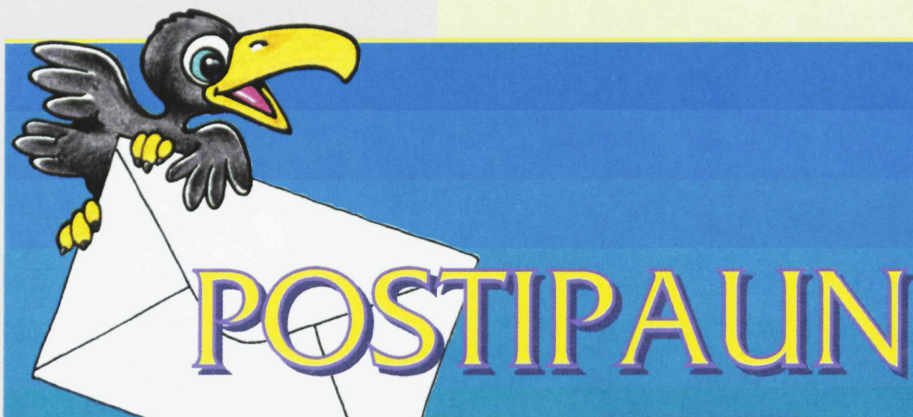
Priit Naser IV klass

SA OLED HEA

Mu sõber, oled mulle hea. Kui vaatan aknast välja, siis särab päikene, kui vaatan sind, su nägu särab rõõmust.

Heddi Heinlaid 6a.
Lihula lasteaed

Sa mängid minuga, ja õpid hästi ka. Su lõbu rõõmustab ka mind, kui olen väga kurb.

Kelly Sumre II klass

KUIDAS JÄNES SAI PIKAD KÕRVAD

Ükskord kohtas jänes metsas karu. Jänes teadis, et karu kasvatab porgandeid. Ta lubas karule tuua purgi mett, kui see annab talle kolm porgandit.

Karu oli nõus ja andis kohe porgandid kätte. Jänes lubas meepurgi järgmisel hommikul ära tuua.

Saabus järgmine hommik. Meepurgiga jänest ei kuskil. Karu läks jänese maja juurde ja kuulis, kuidas jänes ennast kiitis:

"Küll mina olen tark ja küll karu on loll. Jääb kohe kõike uskuma."

Karu läks sisse, võttis jänesel kõrvadest kinni ja raputas. Jänese kõrvad venisid pikaks.

Nii ta saigi endale pikad kõrvad.

Liisa Tang IV klass
Loksa Keskkool

MINU SUVI

Olin suvel maal. Minu sõbranna tuli ka sinna. Meil oli koht, mida kutsusime mängumajaks. Mängumajas oli suitsupääsukeste pesa. Ühel päeval läksime metsa mustikale. Kui me tagasi jõudsime, kostis mängukohast nõrka siutumist. Pääsupoeg oli pesast alla kukkunud. Järgmisel hommikul selgus, et veel üks pääsupoeg on alla kukkunud. Otsustasime sõbrannaga ise hakata pääsupoegi kasvatama. Panime neile nimeks Gilbert ja Kusti. Nad olid väga armsad, kuid ei elanud kaua. Ainult paar päeva. Me matime pääsupojad sireli alla. See sündmus möödunud suvest jäi mulle erakordselt hinge.

Maris Jerve IV klass
Lihula Gümnaasium

TERE, KOOL

Tere, sügis! Tere, kool! Õppima nüüd sunnib hool. Rõõmsalt kutsub koolikell, mis nii kõlav, mis nii hell.

Oliver Laats III klass
Lihula Gümnaasium

MIKS ?

Elas kord üks tüdruk Liisa. Liisa oli väga uudishimulik. Ükskord küsis ta kuduvalt vanaemalt: "Miks lõnga kootakse?"

"Sellepärast, et inimesed talvel ära ei külmuks," vastas talle vanaema.

"Aga miks inimesed siis talvel ära külmuvad?" küsis Liisa edasi.

Anett Koitsaar 6a.

Imbi Esko 6a. Lihula lasteaed

"Sest neil pole riideid. Aga miks sa seda teada tahad?" küsis vanaema. "Sest ma olen uudishimulik," vastas Liisa.

"Tead, sa oled üks mikser. Kogu aeg ainult miks ja miks."

Selle peale pani Liisa riidesse ja läks õue. Prömm!!!

Liina Tarvis II klass
Muhu Põhikool,

KÄNNUKA Kusti

OLEV MERIVEE

Gerli Pesor 11 a

Hei, kõik poisid ja tüdrukud vanuses 10-12 aastat! Ma tahan just teie seast endale kirjasõpra. Mulle meeldib reisida, muusikat kuulata ja sõpradega aega veeta. Vastake aadressil: Hiiumaa 92 101, Käina, Lõokese 15-7

Merike Tõnisson 13 a

Otsin endale kirjasõpru, tüdrukuid ja poisse vanuses 10-14 aastat. Minu huvialad on ujumine, laulmine, näitlemine. Kui meil on sarnased huvid, siis kirjutage mulle.

Address: Tallinn 11 411, Majaka 5-18

Karin Talitsõn 13 a

Otsin endale kirjasõpru, tüdrukuid ja poisse vanuses 10-15 a. Minu huvialad on tantsimine, laulmine, ujumine, näitlemine ning ratsutamine. Kui meil on ühesugused huvid, siis kirjutage mulle.

Address: Tallinn 11 411, Majaka 3-3

Kermo Raja 11 a

Soovin leida kirjasõpra vanuses 11-13 aastat. Mu huvialadeks on jalgpall, laulmine, klaverimäng.

Address: 93812 Kuressaare, Kauba 20-8

Triinu Kollamaa 11 a

Sooviksin leida kirjasõpra vanuses 9-12 a. Mulle meeldib ujuda, muusikat kuulata ja teha palju muudki.

Address: 80046 Pärnumaa, Paikuse, Västriku 1

Kristin Jesse 9 a

Sooviksin endale kirjasõpru, kes on 8-10 aastased tüdrukud. Mulle meeldib ujuda, laulda, joonistada ja tantsida. Ma kogun kleepse ja kommipabereid.

Address: 62 201 Tartumaa, Luunja, Uus t 5-33

METS ON TÄIS LAULU JA METS ON TÄIS LUSTI,
KÄNNU SEES MUHELEB KÄNNUKA KUSTI.
KÄNNUKA KUSTI KODU ON KÄND –
KODU ON KÄND, MIS OLI KORD MÄND.

MÄND OLI KÕRGE JA MÄND OLI UHKE,
KÄNNUKA KUSTI ON LÖBUS JA LAHKE.
KÕIKE TA NÄEB JA KÕIKE TA TEAB,
SUVISED SOOJAD TALLE ON HEAD.

KÄNNU SEES KASVAB KÄNNUKA KUSTI,
SEENEVIHM KASVATAB VEELGI TA LUSTI.
MÕNUSALT MUHELEB KÄNNU SEEST TA
KÄNNUKA KUSTIT EI NOPITA !

**VÕIDA MESIKÄPALT
ARVUTI!**

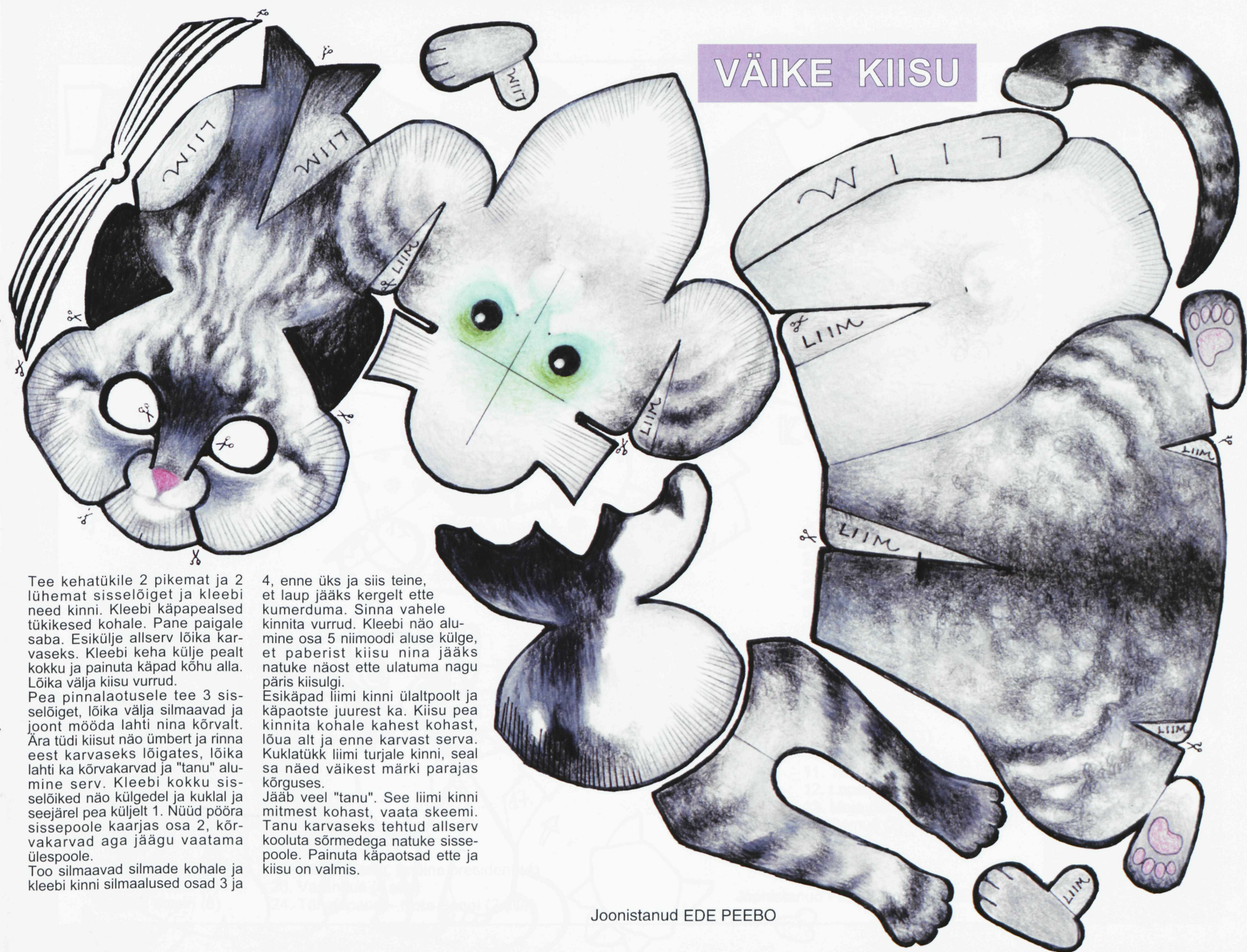
Või ootab sind Mesikäpa sõbrana
võidusõidurada? Või hoopis
3 arvutimängu sinu omal valikul?
Ja kõigele sellele lisaks on Mesikäpp
loosi pannud veel hunniku šokolaadi.

Osalemiseks saada tühi
200-grammine Mesikäpa pakk
ja 3 Mesikäpa batooni ümbrist
9. novembriks 2002 aadressil
Tallinna Peapostkontor 10111,
p.k. 3035 märgusõna
„Mesikäpp“

Magusam kui mesi!

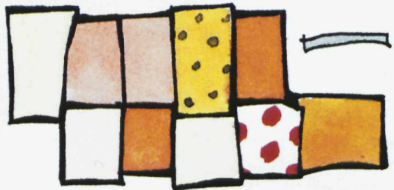
VÄIKE KIISU

Tee kehatükile 2 pikemat ja 2 lühemat sisselõiget ja kleebi need kinni. Kleebi käpapealsed tükikesed kohale. Pane paigale saba. Esikülje allserv lõika karvaseks. Kleebi keha külje pealt kokku ja painuta käpad kõhu alla. Lõika välja kiisu vurrud. Pea pinnalaotusele tee 3 sisselõiget, lõika välja silmaavad ja joont mööda lahti nina kõrvalt. Ära tüdi kiisut näo ümber ja rinna eest karvaseks lõigates, lõika lahti ka kõrvakarvad ja "tanu" alumine serv. Kleebi kokku sisselõiked näo külgedel ja kuklal ja seejärel pea küljelt 1. Nüüd pööra sissepoole kaarjas osa 2, kõrvakarvad aga jäägu vaatama ülespoole. Töö silmaavad silmade kohale ja kleebi kinni silmaalused osad 3 ja

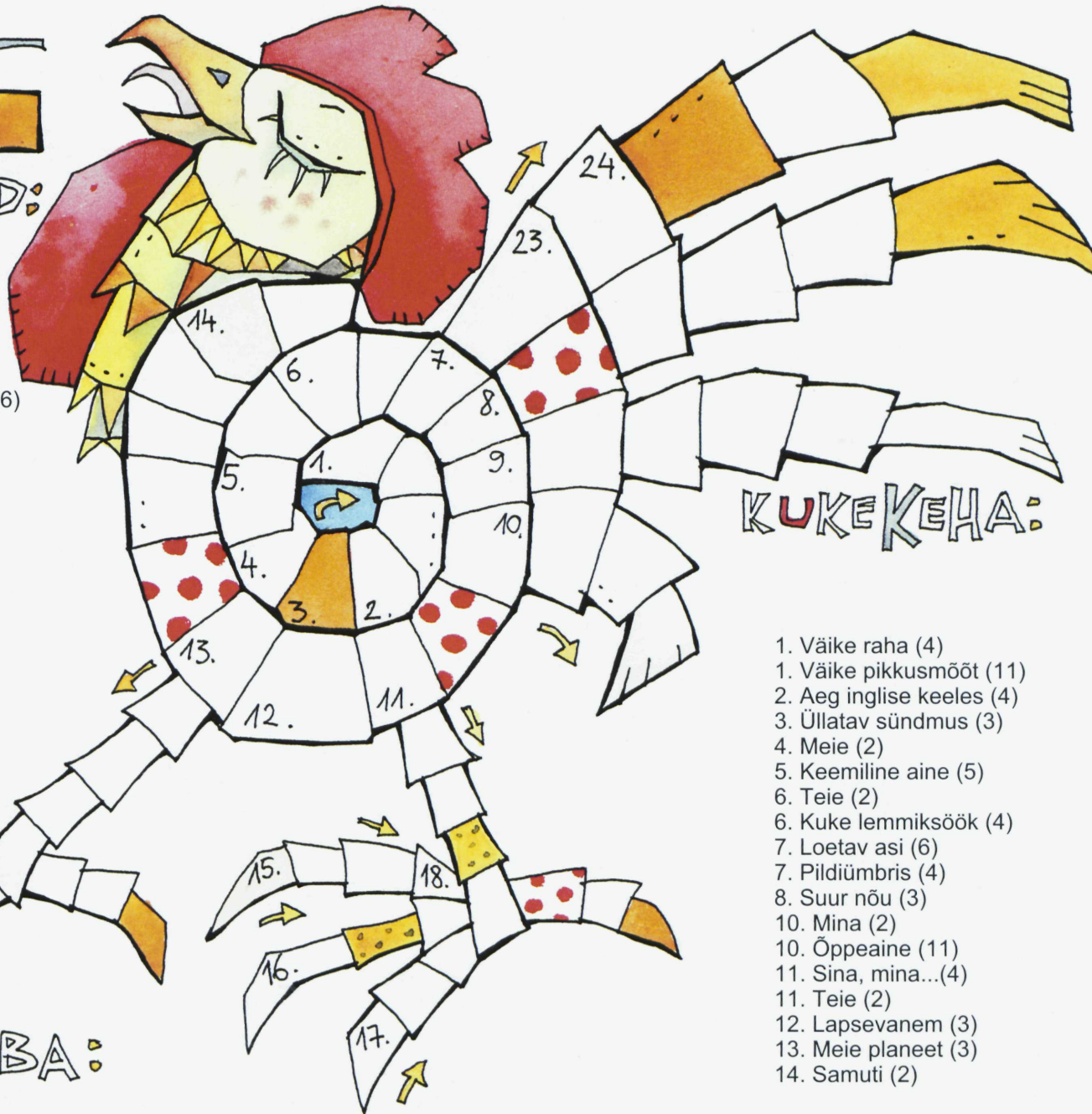
4, enne üks ja siis teine, et laup jääks kergelt ette kumerduma. Sinna vahele kinnita vurrud. Kleebi näo alumine osa 5 niimoodi aluse külge, et paberist kiisu nina jääks natuke näost ette ulatuma nagu päris kiisulgi. Esikäpad liimi kinni ülaltpoolt ja käpaotsa juurest ka. Kiisu pea kinnita kohale kahest kohast, lõua alt ja enne karvast serva. Kuklatükk liimi turjale kinni, seal sa näed väikest märki parajas kõrguses. Jääb veel "tanu". See liimi kinni mitmest kohast, vaata skeemi. Tanu karvaseks tehtud allserv kooluta sõrmedega natuke sissepoole. Painuta käpaotsad ette ja kiisu on valmis.

KUKEJALAD:

11. Usin (5)
15. Õppeaine keskkoolis (6)
16. Vajalik kirjapulk (7)
17. Maailmajagu (5)
18. Küsisõna (3 alla)
13. Maitsev (5)
19. Pilt (9)
20. Vahetusjalats (4)
21. Vanamehe nimi (6)
22. Söögihimu (3 alla)

KUKEKEHA:

1. Väike raha (4)
1. Väike pikkusmõõt (11)
2. Aeg inglise keeles (4)
3. Üllatav sündmus (3)
4. Meie (2)
5. Keemiline aine (5)
6. Teie (2)
6. Kuke lemmiksöök (4)
7. Loetav asi (6)
7. Pildiümbris (4)
8. Suur nõu (3)
10. Mina (2)
10. Õppeaine (11)
11. Sina, mina...(4)
11. Teie (2)
12. Lapsevanem (3)
13. Meie planeet (3)
14. Samuti (2)

KUKEŠABA:

7. Vana koolikott (6)
8. Tähtis õpik (6)
9. Tark masin (6)
10. Eesti kirjanik, endine president (4)
23. Varandus (4 alla)
24. Tähelepanu – Nota Bene! (2 alla)

Joonistanud PIRET MILDEBERG

PERIOODIKA AS
Lasteajakiri
TÄHEKE

Asutatud jaanuaris 1960
ilmub kord kuus

Toimetuse address:
Pärnu mnt 67a
10134 Tallinn

Peatoimetaja
ELJU SILD
tel 6 463 697

Vanemtoimetaja
JAAN RANNAP
tel 6 463 697

Kunstiline
toimetaja
PRIIT REA
tel 6 463 697

Tähekest saab
tellida
faks: 6616 089
e-mail
tell @tallpost.ee

Trükk
AS Printall
Tatari 64
10134 Tallinn

ESIKAANE
JONISTAS
CATHERINE
ZARIP

Urvalinnud

Urvalinnud tulevad meile kaugelt põhjast ja ikka salkadena. Üksik urvalind ülesvõttel polnud kah üksi, teised ei jäänud lihtsalt pildile. Oktoobris-novembris saabudes ei hakka urvalindude salgad nii silma, aga kevadise läbirände ajal märtsis ja aprillis on neid lepadel teinekord sadu ning läbisegi siisikestega võib-olla tuhandeidki. Nüüd meenutab niisugune tihe ja omavahel väga seotud pisilindude parv rahutult liikuvat suitsupilve. Et urvalinnud väga ühte hoiavad, tuleb ilmsiks ka siis, kui mõni linnurõngastajate võrku või püüsesse satub: tema hädasignaali peale pöördub teinekord tagasi terve salk.

Meilt liiguvad väikesed rändurid edasi Kesk-Euroopasse, kagusse ning itta, aga mõned jäävad. Nii nad siis lepa ja kase raagudel imeosavasti turnivad ja urbadest seemneid otsivad, tuues elu ja liikumist talvevaikusesse. Võib ju olla, et suuremate sisserännete korral mõni paar meile ka pesitsema jääb.

Väike punase laubaga hall linnuke, kevadeks muutub roosa pugu karminpunaseks. Rahvas on urvalindu kutsunud lepavarblaseks ja kase-siisikeseks. Ka kanepilinnuks on teda nimetatud, sest urvalind on väga oma lähedalt sugulase kanepilinnu moodi ja nende vahel ei osata alati vahet teha. Kanepilindu aga hilja sügisel ja talvel ei näe. Vahel vaatad neid pisilindude parvi ja mõtled, et kust nad küll niisuguste hulkadena tulevad!

Urvalinnud tulevad oma päriskodust- Soome ja Skandinaavia metsatundrates ja tundrates- kus sadadel ruutkilomeetritel laiuvad tühermaad ja liiguvad põhjapõdrad, kus võid päevi ja nädalaid rännata, kohtamata ainsatki hingelist. Tulevad – pisikesed linnud otsima pisikesi seemneid urbadest ja rohust, sest talv on karm aeg, aga seemned nende elu.

Kirjutanud ja pildistanud FRED JÜSSI